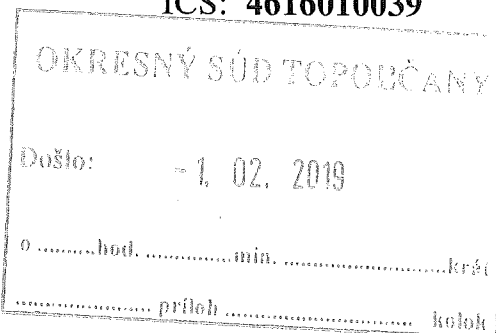
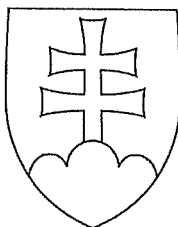

ECLI:SK:KSNR:2018:4616010039.2

Sp. zn.: 1To/54/2018 - 2689

IČS: 4616010039

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Štefana Hrvolu, v trestnej veci **proti obžalovanému** **vi**, pre obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1, 4 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného a odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej „prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 29.01.2018, č.k. 1T/9/2016-2546, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. decembra 2018, takto

r o z h o d o l:

I.

Podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, b/, d/ Trestného poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku **obžalovaného**

a, narodeného v Topoľčanoch, trvale
bytom Topoľčany,

podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Topolčany podanej na Okresný súd Topolčany 04.02.2016 pod č. Pv 860/2013/4406-63 pre skutok právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

v období od 01.06.2008 do 31.05.2013 v Topolčanoch v priestoroch spoločnosti _____, s.r.o. _____ 7 ako dispečer montáží tejto spoločnosti, ktorý mal v charakteristike svojej pracovnej činnosti plánovanie montáže u zákazníkov, riadenie činnosti montážnikov, preberanie peňažnej hotovosti od montážnikov a vodičov za tovar, krátil peňažné čiastky prijaté od jednotlivých zákazníkov tejto spoločnosti za vykonanú montáž nábytku bez súhlasu svojho nadriadeného, prípadne vôbec nepriznal prijaté peňažné prostriedky za montáž nábytku, väčšinu vystavených príjmových pokladničných dokladov skartoval a v niektorých prípadoch vystavoval nové účtovné doklady, pričom si rozdiel medzi prijatými a vyúčtovanými peňažnými prostriedkami a v niektorých prípadoch celé prijaté peňažné prostriedky od zákazníkov ponechal pre svoju vlastnú potrebu, čím svojim konaním v 1889-tich montážnych prípadoch spôsobil spoločnosti _____ Topolčany, so sídlom v Topolčanoch, _____ 3 škodu v celkovej výške 282.461,72 eur a následnú škodu vo výške 1876,60 eur za vyrubené pokuty, ktoré táto spoločnosť musela zaplatiť správcovi dane za dodatočné daňové priznania za rok 2012 až 2013,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku **poškodeného** - _____, s.r.o. so sídlom v Topolčanoch, _____, IČO: _____ s uplatneným nárokom na náhradu škody **o d k a z u j e** na civilný proces.

II.

Podľa § 319 Trestného poriadku **odvolanie prokurátora z a m i e t a**, pretože zistil, že nie je dôvodné.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Topoľčany (ďalej „súd I. stupňa“) uznal obžalovaného _____ za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 odsek 1, 4 písmeno a/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v období od 01.06.2008 do 30.05.2013 v Topoľčanoch v priestoroch spoločnosti _____, Topoľčany ako dispečer montáží tejto spoločnosti s opisom pracovnej činnosti plánovanie montáže u zákazníkov, riadenie činnosti montážnikov, preberanie peňažnej hotovosti za tovar od montážnikov a vodičov, bez súhlasu nadriadeného kráť jemu zverené peňažné prostriedky tejto spoločnosti prijaté od jednotlivých zákazníkov za vykonanú montáž nábytku, v niektorých prípadoch nepriznal prijaté peňažné prostriedky za montáž nábytku, väčšinu vystavených príjmových pokladničných dokladov skartoval, v niektorých prípadoch vystavoval nové účtovné doklady, pričom rozdiel medzi prijatými a vyúčtovanými peňažnými prostriedkami a v niektorých prípadoch celé čiastky prijatých peňažných prostriedkov od zákazníkov za realizované montáže si ponechal pre svoju vlastnú potrebu, čím svojim konaním spôsobil spoločnosti _____, s.r.o. Topoľčany, so sídlom Topoľčany, škodu v celkovej výške najmenej 264433,24 eur.

Za to mu uložil podľa § 213 odsek 4 Trestného zákona, za zistenej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno j/ Trestného zákona, bez zistenia priťažujúcej okolnosti, postupom podľa § 38 odsek 2, 3 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona obžalovaného na výkon tohto trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 1, § 78 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku mu napokon uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti _____, s.r.o. Topoľčany škodu v sume 258 913,88 eur s tým, že podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný, proti všetkým jeho výrokom, ako aj proti konaniu, ktoré mu prechádzalo, a prokurátor čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania (č.l. 2592 - 2603) namietal správnosť napadnutého rozsudku vo viacerých rovinách.

Mal za to, že napadnutý rozsudok je nezákonný, pretože skutok (resp. skutky) nebol správne právne posúdený. Rozsudok neobsahuje zákonné náležitosti v súlade s Trestným poriadkom. Je nepreskúmateľný vo výroku o vine, pretože súd I. stupňa konkrétne nevymenoval z akých skutkov ho oslobodil spod obžaloby a z akých skutkov ho uznal za vinného. Nezdôvodnil akým myšlienkovým postupom a na základe akých vykonaných dôkazov mal preukázané v tom ktorom skutku spôsobenie určitej výšky škody a ako v sumáre dospel k výške ním ustálenej škody. Navyše dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, vytýkal najmä to, že obžaloba a uznesenie o vznesení obvinenia neobsahujú zákonné náležitosti stanovené Trestným poriadkom. Nebola dodržaná obžalovacia zásada. Zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu. Súd I. stupňa dospel k záveru o jeho vine na základe nezákonných dôkazov, nevykonal dôkazy ním navrhnuté a tento postup nijako neodôvodnil. Nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Navyše vo veci nekonal nestranný súd a rozhodoval predpojatý predseda senátu.

S poukazom na relevantné zákonné ustanovenia a judikatúru, eventuálne rozhodovaciu súdnu prax, ďalej v podrobnej analytickej argumentácii, obhajoval vyššie uvedené závery.

Najmä zdôraznil, že čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu, ktorými nebola spôsobená škody dosahujúca intenzitu škody malej, môžu byť posúdené nanajvýš ako priestupky (§ 122 odsek 10 Trestného zákona).

Namietal znenie výroku o vine, jeho tzv. skutkovej vety, v zmysle ktorej súd I. stupňa rozhodol o 1889 skutkoch zlepených nezákonne do zjednodušeného jedného skutku. Trestný poriadok pritom ustanovuje, že skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu a že každý skutok má byť opísaný tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným.

Už uznesenie o vznesení obvinenia aj obžaloba nespĺňali tieto zákonné náležitosti. Po vznesení obvinenia tak došlo k jeho rozširovania v rozpore s postupom podľa § 206 odsek 5 Trestného poriadku.

Obžaloba bola v tomto smere rovnako nezrozumiteľná, pretože sa z nej nemohol dozvedieť z akých skutkov je obžalovaný, aké je zloženie skutkov a aká presná výška sprenevery v tom ktorom skutku sa mu kladie za vinu. Uvedené mu znemožnilo sa aktívne a účinne brániť proti takto skutkovo formulovanej obžalobe.

Ani skutkové závery súdu I. stupňa nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď na jeho základe nemožno vylúčiť aj iné možné verzie o sprenevere v danej firme inými osobami, ktoré disponovali s finančnou hotovosťou. Škoda bola vyčíslená poškodeným len v domnienkach, keď absentujú listinné dôkazy pre náležité zistenie škody. Je pochybné či sa skutky vôbec stali, resp. ak áno v akom rozsahu ich spáchal obžalovaný. Pracovnoprávnu zodpovednosť nie je možné zamieňať s trestnoprávnou

zodpovednosťou.

Argumentácia súdu I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o vine je nepresvedčivá.

Faktúry ako elektronický dôkaz neobsahujú pripojený podpis obžalovaného, nejde o autentický dokument, preto súd I. stupňa na ne ako na dôkaz nemal prihliadať. Uznanie dlhu podľa zákonníka práce nezakladá právnu domnienku existenciu dlhu, preto nejde o usvedčujúci dôkaz voči jeho osobe.

Absenciu nestrannosti konajúceho súdu odvíjal od toho, že Okresná prokuratúra Topoľčany a Okresný súd Topoľčany sídlia v jednej spoločnej budove.

Na tom podklade sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu I. stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

V písomných doplneniach dôvodov odvolania (č.l. 2620-2630 a 2662 - 2664) podporil skoršiu odvoláciu argumentáciu poukazom na judikát publikovaný pod č. 51/2016 (zverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2016), v zmysle ktorého je závažnou procesnou chybou v zmysle ustanovenia § 244 odsek 1 písmeno h/ Trestného poriadku (aj § 241 odsek 1 písmeno f/ Trestného poriadku), ak v obžalobnom návrhu nie je spôsobom uvedeným v § 235 písmeno c/ Trestného poriadku, časť vety pred bodkočiarkou, popísaný a tým identifikovaný každý čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, aj keď právna kvalifikácia takého činu (§ 235 písmeno c/ Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou) sa vzťahuje na pokračovací trestný čin ako celok.

Súd I. stupňa tak pochybil už tým, že v danom štádiu konania neodmietol obžalobu. Následne ani sám v skutkovej vete skutok nerozčlenil na jednotlivé čiastkové útoky a absolútne nekriticky prevzal skutok z obžaloby. Takýto spôsob vymedzenia skutku, ktorý má napĺňať skutkovú podstatu pokračovacieho trestného činu, je právne neudržateľný.

Trestný poriadok v § 10 odsek 16 upravuje, že aj každý jednotlivý čiastkový útok sa považuje za skutok a teda o každom (takomto) skutku (čiastkovom útoku) sa musí meritórne - či už odsúdením alebo oslobodením - rozhodnúť. Pri spôsobe vymedzenia skutku spôsobom ako to učinil súd I. stupňa to samozrejme možné nebolo, v dôsledku čoho neprípustne bez oslobodzujúceho výroku (§ 285 Trestného poriadku) vypustil zo skutku bližšie neidentifikované čiastkové útoky.

V dôsledku uvedeného vyslovil názor, že v súčasnom procesnom štádiu konania už nie je možná modifikácia skutkovej vety žalovaného skutku, keďže odvolací súd nie je nápravnou inštanciou pre procesné pochybenia prokuratúry, resp. súdu I. stupňa, a to najmä za stavu, keď prokurátor nepodal odvolanie proti výroku o vine, t.j. bolo by to v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius (§ 327 odsek 2 Trestného poriadku).

Je preto zrejmé, že pre v súčasnosti už nekonvalidovateľné závažné procesné chyby tak celého prvostupňového konania ako aj samotného napadnutého rozsudku, tento nie je zákonne ani ústavne (čl. 17 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky) udržateľný a na tomto základe navrhol, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku sám rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby.

Prokurátor v odvolaní namietal výrok o zaradení obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon tohto trestu so stredným stupňom strázenia.

Zdôraznil, že podľa § 48 odsek 3 Trestného zákona súd má páchatel'a obzvlášť závažného zločinu zaradiť na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom strázenia.

Hoci podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa strázenia, než do ktorého má byť zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa strázenia bude jeho náprava lepšie zaručená, v danom prípade nebol dôvod na použitie tohto ustanovenia.

Súd I. stupňa v tejto súvislosti poukázal na závažnosť trestného činu a mieru narušenia obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody s tým, že na jeho nápravu a prevýchovu považuje ústav na výkon trestu so stredným stupňom strázenia za dostatočný aj vhodnejší.

S týmto názorom sa nestotožňuje práve s poukazom na závažnosť trestného činu a okolnosti celého prípadu, ako aj postoj obžalovaného k svojmu konaniu, v dôsledku čoho bolo na mieste zaradiť obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia.

Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, d/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám obžalovanému uložil trest z pohľadu druhu a výmery identický, ako súd I. stupňa, avšak pre jeho výkon obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, konanom v neprítomnosti obžalovaného (na základe jeho výslovnej žiadosti o takýto postup) aj poškodeného (po ospravedlnení sa jeho splnomocnenca) obhajcovia obžalovaného aj prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra zotrvali na písomne predloženej odvolacej argumentácii.

Prokurátor navrhol podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, d/, odsek 3 Trestného poriadku zrušiť napadnutý rozsudok v časti výroku o treste o zaradení obžalovaného na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom strázenia s tým, aby odvolací súd v tejto časti podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám

rozhodol o zrazení obžalovaného s poukazom na § 48 odsek 3 Trestného zákona do takéhoto ústavu s maximálnym stupňom stráženia. V ďalšom navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajcovia obžalovaného navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a sám rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, alternatívne aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie pri zachovaní zásady zákazu reformatio in peius.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní oprávnenými osobami - obžalovaným a prokurátorom - podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Neopomenul pritom skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, pričom odvolanie prokurátora je nedôvodné.

Ako je zjavné z na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, prokurátor na obvineného (toho času obžalovaného) podal obžalobu pre jeden skutok, ktorý aj právne posúdil ako jeden trestný čin - obzvlášť závažný zločin sprenevery podľa § 213 odsek 1, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona.

Z popisu tohto skutku v tzv. skutkovej vete obžaloby pritom vyplýva, že táto popisuje protiprávne konanie obžalovaného, ktorého sa mal dopúšťať opakovane v období od 01.06.2008 do 31.05.2013 a to v 1889 tzv. „montážnych prípadoch“, a to viacerými spôsobmi konania, vymedzenými zovšeobecňujúco a typizovane (viď skutkovú vetu obžaloby obsiahnutú aj vo výroku tohto rozsudku).

Už z takejto formulácie skutkovej vety je zjavné, že nepopisuje jednorazové konanie obžalovaného, najmä z pohľadu časového i z pohľadu spôsobu konania a následku, ktorý je formulovaný celkovou výškou týmto konaním spôsobenej škody, ale najmä z dôkazov zabezpečených už v prípravnom konaní je zjavné, že obžalovanému bolo od vznesenia obvinenia kladené za vinu protiprávne konanie charakterizované znakmi pokračovacieho trestného činu v zmysle § 122 odsek 10 Trestného zákona, hoci trestná činnosť, pre ktorú bol trestne stíhaný v posudzovanej trestnej veci takto právne posúdená nebola v uznesení o začatí trestného stíhania, uznesení o vznesení obvinenia, obžalobe a napokon ani v napadnutom rozsudku.

Podľa § 237 odsek 1 Trestného poriadku *trestné stíhanie pred súdom sa koná len na podklade obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste, ktoré podáva a pred súdom zastupuje prokurátor.*

Podľa § 235 písmeno c/ Trestného poriadku *obžaloba musí obsahovať obžalobný návrh, v ktorom musí byť označený skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným a aby bolo odôvodnené použitie určitej trestnej sadzby; ďalej sa uvedie právna kvalifikácia skutku s uvedením zákonného pomenovania trestného činu, o ktorý v tomto skutku ide, aj príslušné ustanovenie Trestného zákona a všetky zákonné znaky vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.*

Podľa § 122 odsek 10 Trestného zákona *za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.*

Podľa § 10 odsek 16 Trestného poriadku *skutkom sa rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ak nie je výslovne ustanovené inak.*

Vo vzťahu k posudzovaniu zákonných náležitostí obžaloby z pohľadu formulácie tzv. skutkovej vety pri skutkovom vymedzení pokračovacieho trestného činu (v intenciách najmä vyššie citovaných zákonných ustanovení) na účel zjednotenia výkladu aj aplikačnej praxe súdov, prijalo trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“) na publikáciu z Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky - ďalej „zbierka“ (pod č. 51/2016, v čiastke č. 6/2016) rozhodnutie najvyššieho súdu zo 14.12.2015, sp.zn. 2Tost/35/2015, s judikovaním právneho záveru, že

je závažnou procesnou chybou v zmysle ustanovenia § 244 ods. 1 písm. h/ Tr. por. (aj § 241 ods. 1 písm. f/ Tr. por.), ak v obžalobnom návrhu nie je spôsobom uvedeným v § 235 písm. c/ Tr. por., časť vety pred bodkočiarkou, popísaný a tým identifikovaný každý čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, aj keď právna kvalifikácia takeého činu (§ 235 písm. c/ Tr. por., časť vety za bodkočiarkou) sa vzťahuje na pokračovací trestný čin ako celok.

Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že právne závery najvyššieho súdu uvedené v citovanom rozhodnutí sú v rozhodných otázkach plne aplikovateľné aj na v tomto odvolacom konaní posudzovanú trestnú vec.

Hoci vyššie uvedené (aj ďalšie na to nadväzujúce) závery najvyšší súd konštatoval v štádiu trestného konania v rámci inštitútu predbežného pojednania obžaloby, tieto nestrácajú svoje uplatnenie ale naopak tým skôr je nevyhnutné ich rešpektovať aj v ďalších štádiách trestného konania, vrátane konania odvolacieho s tým rozdielom, že v danom štádiu už nemožno (tak ako po preskúmaní alebo predbežnom pojednaní obžaloby v zmysle § 241 až 245 Trestného poriadku) odmietnuť obžalobu alebo vrátiť vec prokurátorovi do prípravného konania (ktoré je možné v odvolacom konaní len z dôvodov podľa § 323 Trestného poriadku s poukazom na § 279 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré však na posudzovanú situáciu aplikovateľné nie sú), a tým vytvoriť procesnú možnosť pre konvalidáciu procesnej chyby obžaloby z pohľadu riadneho vymedzenia čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu v súlade s § 235 písmeno c/ Trestného poriadku v intenciách vyššie citovaného judikátu.

Absencia skutkového vymedzenia každého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu, ako absencia obligatórnej náležitosti obžaloby predstavuje závažnú procesnú chybu odôvodňujúcu odmietnutie obžaloby (podľa § 241 odsek 1 písmeno f/, resp. § 244 odsek 1 písmeno h/ Trestného poriadku) aj podľa skoršieho judikovaného rozhodnutia najvyššieho súdu (pod č. 118/2014 zbierky).

Uvedený záver o závažnosti uvedenej procesnej chyby má konzekvencie vo vzťahu k právu obvineného (obžalovaného) na obhajobu v tom smere, aby obžalovaný bol najneskôr s podaním obžaloby (keď všeobecnejší popis trestnej činnosti obstoí ešte pri vznesení obvinenia) a teda v konaní pred súdom dostatočne konkrétne oboznámený s rozsahom trestnej činnosti, pre ktorú je postavený pred súd.

V ďalšej rovine má dôsledok procesný, majúci svoj základ v § 10 odsek 16 Trestného poriadku (podľa ktorého aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu sa z pohľadu procesného posudzuje ako samostatný skutok), v zmysle ktorého, ak súd po hodnotení na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov dospeje k záveru, že vina obžalovaného z akéhokoľvek dôvodu nebola preukázaná vo vzťahu k jednému ale viacerým čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, je povinný obžalovaného oslobodiť spod obžaloby vo vzťahu k tomuto alebo viacerým čiastkovým útokom, hoci za iné čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu (posudzujúc

ich z hmotnoprávneho hľadiska ako jeden trestný čin) obžalovaného uzná za vinného, pričom nepostačuje len nezahrnutie tohto alebo týchto čiastkových útokov obžaloby do skutkovej vety odsudzujúceho výroku rozsudku.

Po konfrontácii týchto právnych záverov s posudzovanou trestnou vecou preto odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa pochybil primárne v tom, že prijal (teda neodmietol) obžalobu prokurátora, hoci táto z pohľadu skutkového vymedzenia žalovanej trestnej činnosti nespĺňala náležitosti v zmysle § 235 písmeno c/ Trestného poriadku.

Tieto náležitosti nespĺňala preto, že v nej neboli individualizované jednotlivé čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu sprenevery najmä časom, spôsobom konania (ktorý navyše nebol identický v jednotlivých prípadoch) a následkom (výškou škody) a to vo vzťahu k jednotlivým tzv. montážnym prípadom, resp. aj ďalšími okolnosťami významnými pre nezameniteľnosť týchto čiastkových útokov s inými.

Súd I. stupňa žalovanú trestnú činnosť obžalovaného nesprávne vyhodnotil ako jeden skutok a túto rovnako neprávne právne posúdil ako jeden trestný čin, hoci už zo skutkovej vety obžaloby aj objemu dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní bolo nesporné, že obžalovaný je už od vznesenia obvinenia fakticky trestne stíhaný pre pokračovací trestný čin. Právnu kvalifikáciu skutku v obžalobe súd pritom nie je viazaný. Súd I. stupňa tak nekriticky prevzal (okrem ďalej uvedenej výnimky) skutok obžaloby i jeho právnu kvalifikáciu.

Pokiaľ súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku (na strane 26-27) uviedol, že vo vzťahu k časti škody uvedenej v obžalobe v sume 12 449,61 eur a 5 578,86 eur nemal za preukázané jej spôsobenie obžalovaným, nie je ani z dôvodov rozsudku zistiteľné ktorých konkrétnych montážnych prípadov sa uvedená úvaha týka, ale najmä (poukazujúc na vyššie uvedené závery) v tomto rozsahu mal byť obžalovaný vo vzťahu ku konkrétnym čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu oslobodený spod obžaloby. Neprávny tak bol postup, ktorým súd I. stupňa len upravil skutok obžaloby o redukcii výšky škody, ktorú hodnotil ako dubiόznu.

Ako už bolo naznačené závažná chyba obžaloby, ktorú súd I. stupňa neprávne prijal sa preniesla (v myšlienkových intenciách teórie o plodoch otráveného stromu) aj do napadnutého rozsudku a v štádiu odvolacieho konania ide o neodstrániteľnú závažnú procesnú chybu, ktorá postihuje celé súdne konanie v danej trestnej veci a v dôsledku ktorej bolo nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby z dôvodu preň najpriaznivejšieho, t.j. že nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

Na základe uvedeného ďalšia odvolacia argumentácia (vo vzťahu k iným právnym otázkam alebo otázkam skutkovým) a nad rámec uvedeného aj ďalší prieskum napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, stratili svoje opodstatnenie, pretože by nemohli zvrátiť už vyššie vyslovený záver.

Na podklade uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd z podnetu odvolania obžalovaného napadnutý rozsudok zrušil pre podstatné chyby konania, ktoré mu predchádzali, preto, že sa súd I. stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho boli porušené aj ustanovenia Trestného zákona (v zmysle odsudzujúceho výroku) a sám obžalovaného oslobodil spod obžaloby z dôvodu uvedenom v § 285 písmeno a/ Trestného poriadku.

Vzhľadom na oslobodzujúci výrok tohto rozsudku, poškodeného obligatórne s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces a odvolanie prokurátora proti výroku o treste podané v neprospech obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Nitre dňa 11. decembra 2018

JUDr. Petr Kaňa
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Petra Hajdáková

